

Manole Marcus-Un regizor atipic

Manole Marcus s-a născut la 8 ianuarie 1928 în București, într-o familie de etnie evreiască. După absolvirea liceului a intrat la Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică Ion Luca Caragiale, secția Regie din București, pe care l-a absolvit în 1955. Încă din timpul studenției, între 1953-1954, a regizat filmul documentar La mere împreună cu colegul său, Iulian Mișu. Tot împreună cu acesta a regizat în 1959 filmul Viața nu iartă, după care, în același an, 1959, a regizat singur scurtmetrajul Într-o dimineață. A urmat o lungă carieră regizorală de peste 30 de ani, între 1960-1990, când a realizat filme artistice românești de mare succes, în care și-a demonstrat valoarea, talentul și

priceperea sa în domeniu.

Dintre filmele regizate de Manole Marcus în perioada menționată, exemplificăm următoarele: Nu vreau să mă-nșor (1961), Străzile au amintiri (1962), Cartierul veseliei (1965), Zodia fecioarei (1967), Canarul și viscolul (1970), Puterea și adevărul (1972), Conspirația (1973), Departee de Tipperary (1973), Capcana (1974), Actorul și sălbaticii (1975), Operațiunea Monstrul (1976), Cianura și picătura de ploaie (1978), Omul care ne trebuie (1979), Punga cu libelule (1981), Nonstop (1982), Mitică Popescu (1984), Ca-n filme (1984), Marea sfidare (1990) ș.a. La unele din filmele sale precum Viața nu iartă, Cartierul veseliei, Cianura pentru un surâs sau Nonstop, Manole Marcus a scris și scenariul, iar în două filme, respectiv Actorul și sălbaticii și Operațiunea Monstrul a și jucat

(în roluri secundare).

Pentru activitatea sa regizorală, de-a lungul timpului, Manole Marcus a primit mai multe premii naționale și internaționale, participând la o serie de prestigioase festivaluri de film ce au avut loc la Barcelona, Veneția, Mar del Plata etc. Ca regizor, Manole Marcus a fost apreciat ca un reputat

profesionist, atipic, combinând elemente de comedie și umor fin cu secvențe din viața reală și din istorie, inclusiv cu tentă politică, de propagandă pro comunistă. De altfel, colaborând îndeaproape cu Titus Popovici, autorul scenariilor majorității filmelor sale, au aplicat conceptul potrivit căruia personajul (eroul) unei opere (scenariu de film în acest caz) nu poate fi totalmente pozitiv sau negativ, în comportamentul său existând lumini și umbre pe care regizorul trebuie să le scoată în evidență cu obiectivitate.

În decursul timpului, Manole Marcus a acordat numeroase interviuri în publicații de specialitate, explicând cu competență situația filmului românesc la vremea respectivă. Într-unul din interviurile sale date în anul 1988 revistei Cinema a povestit admirativ despre atitudinea de fair-play a actorului Mircea Diaconu care, în urma premierii capodoperei cinematografice Actorul și sălbaticii a fost premiat la un eveniment intern, dar acesta a refuzat premiul, afirmând că nu i se cuvenea lui, ci reputatului Toma Caragiu. Manole Marcus a avut un fiu, Martin (1955-2008) care a emigrat în Israel, fără a urma o carieră artistică. La data de 12 octombrie 1994, Manole Marcus a încetat din viață, lăsând în urmă o colecție întreagă de filme artistice românești ce se vizionează și azi cu plăcere de cinefili din toate generațiile.

Horățiu Măndășescu

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*